

LUC VERBRUGGE

Animeert Brugs diocesaan centrum Groenhove

De start van het nieuwe pastorale werkjaar krijgt in het bisdom Brugge dit jaar een extra dimensie. Op 9 september heropent immers in Torhout het diocesaan centrum Groenhove, voorheen gekend als *Virgo Fidelis*. Samen met Jean-Pierre THUYTTEN en zuster Lut VERCRUYSSSE wil Luc VERBRUGGE dit centrum uitbouwen tot het pastorale kloppende hart van het West-Vlaamse bisdom.

‘Geloof in mensen en je zal hen zien groeien’

In het nieuwe diocesane centrum Groenhove in Torhout is het aangenaam toeven. © Tiny Bogaerts

ILSE VAN HALST

De lage deur van het schattige huisje in het Brugse beginnhof geeft mee bij een kleine duw. Het is hier aangenaam toeven in de frisse ruimtes tussen religieuze boeken en moderne kaarten. Een zacht tapijt met houten speeltjes nodigt ook kinderen uit. Luc VERBRUGGE: „We beperken ons niet tot een louter religieus aanbod, maar bieden elk wat wils. Iedereen is hier welkom.” Dat is ook de droom van het nieuwe diocesaan centrum Groenhove.

–U maakte van uw hobby uw beroep.

Ik kom uit de opvoederswereld, maar werkte als vrijwilliger in de KSA. Toen ik gevraagd werd dat beroepsmatig te doen, aarzelde ik geen moment. Ik ben er gevormd, enthousiast voor Kerk en geloof. In de jaren 1990 mocht ik een werking Jeugd en Evangelisatie opstarten. We organiseerden tal van jeugdpastorale activiteiten zoals jongerentochten en nachtpelgrimages. Bedoeling was telkens jongeren op een enthousiaste wijze opnieuw in contact te brengen met Kerk en geloof, in de hoop dat zij zouden doorgroeien.

Je moet mensen optillen en naar een hoger niveau brengen. We zouden dat meer moeten doen, vandaag in de Kerk. (Licht)

Ook in het voetbal. Waarom worden daar voortdurend buitenlanders aangetrokken? We moeten meer werken met eigen mensen, hen kansen geven en in hen geloven. Als je gevraagd wordt een taak op te nemen, groei je daarin. Ja, ik ben een kwekeling van wijlen hulpbisschop Eugène Laridon, onze gouvproost in de KSA. Hij zei: „Geloof in mensen, en je zult hen zien groeien. Geef hen mogelijkheden, en ze zullen zichzelf optillen.”

–U bent ook de drijvende kracht achter de liturgische winkels.

Animatie is leuk en moet er zijn, maar als Kerk heb je ook plaatsen nodig waar mensen terecht kunnen voor zinvol materiaal.

Het idee voor zulke religieuze zingevingscentra daagde, toen ik met een kraam van de Kerk de avondmarkten afschuidde. Twee jaar lang stond ik tussen de sokken en de hamburgers met een kraam met alerhande religieus materiaal. Marktgangers bleven er hangen en vertelden hun verhaal. Doorgaans moest ik zelf niet veel zeggen, ik moest vooral luisteren. Een klankbord zijn. Dat deed me beseffen dat er nood is aan plaatsen van christelijke herkenning waar mensen met het alibi van iets te kopen hun verhaal kwijt kunnen.

Inmiddels telt Brugge vier religieuze winkels verspreid over het bisdom. Onze kracht is dat we geen supermarkt zijn. Hier is het niet karretje volladen, betalen aan de

kassa en wegwezen. Neen, onze vrijwilligers hebben tijd, slaan een praatje, gaan samen met je op zoek naar een tekst of een boek. En dat wordt gewaardeerd.

–Intussen werd u directeur van het diocesane centrum *Licht en Ruimte in Roeselare*, dat nu heeft moeten plaats ruimen voor het nieuwe centrum in Torhout.

Kiezen is altijd verliezen. Twee jaar geleden besloot het bisdom alle krachten en middelen te bundelen in één groot diocesaan centrum voor heel West-Vlaanderen. De keuze viel op wat toen nog *Virgo Fidelis* heette in Torhout, omdat het gebouw architecturaal vele mogelijkheden biedt en centraal gelegen is midden in een natuurdomein. Daardoor kunnen er vele functies worden gecombineerd: thuisbasis van de diocesane diensten, bezinningshuis en vergaderruimte. Behalve de liturgische winkel zorgen de karmelietessen voor een spirituele aanwezigheid.

„Als vanuit ons centrum mensen hoopvol huiswaarts keren, heeft de Kerk goed gewerkt”

–Het centrum wordt geopend onder het motto ‘Dromen durven doen’. Is dit een programma-verklaring?

Het diocesaan centrum wil een kruispunt zijn van al wat reilt en zeilt in het bisdom. Voor mij is dit een droom die werkelijkheid wordt. Als Kerk moeten we durven te zien dat we te weinig dromen. Dan bedoel ik niet dat we meer moeten ‘fantaseren’, wel dat we moeten plannen maken en geloven dat het ten goede zal komen aan de Kerk en de mens in zijn zoektocht naar zingeving en naar God. Het diocesaan centrum wil daartoe kansen scheppen.

Als leek is het niet vanzelfsprekend om vandaag in de Kerk te werken. Ik begeleid onder meer ook ouders van vormelingen. Ze zijn steeds aangenaam verrast door de manier waarop ik over mijn geloof praat, vanuit een ervaring van vrijheid en geluk. Zelf hebben ze vaak nog een geloofsbeeld dat ze van hun grootouders meekregen. Zo van: ‘dit moet’ en ‘dat mag niet’. Ik wil getuigen, niet vanuit een vanzelfsprekende zekerheid, maar vanuit een eerlijk op zoek gaan. Als vanuit ons centrum mensen hoopvol huiswaarts keren, als mensen gelukkiger worden, niet om wat ze misschien gekocht hebben, maar wel om wat ze beleefd hebben, dan zeg ik: „Wel, Kerk, je hebt goed gewerkt vandaag!”